

X

Борьо и Мара.

Дълго мълчание. Двамата сж вслушани въ стъпките на излѣзлитѣ.

Борьо. — Отпустналъ на рѣцѣ глава, само въздиша. Послѣ повдига глава и гледа картинитѣ си. Каква пустиня настана въ душата ми? — Единъ чевѣкъ, който не показваше нито дарба въ академаята — — който неможеше да даде нито единъ носъ — днесъ ме се сочи за примѣръ!

Мара. — Съчувствено. Но, ето твоя професоръ още не те е забравилъ. Пише ти писма, иска твоя работа!

Борьо. — Да; но той мисли, че съмъ онова, което бѣхъ прѣди — — Оскърбенъ. А той незнае, че вече Каймаковъ ме надмина! Става. Минава нѣколко крачки и се спира. Ахъ, какъвъ день! — — Защо доживѣхъ такавъ день!

Мара. — Слушай, Борьо, нима едно мнение, може толкова да те сломи! Може би ти много бърза тая картина. Не помнишъ ли и тогава колко работи върши! Нали тогава работеше стѣннитѣ картини на вилата и като се връщаше отъ тамъ почваше „Възкресение“? Ехъ, уморенъ, ядосанъ — може би си допустналъ грѣшки — —

Борьо. — Да, азъ наистина я бързахъ. Но какво отъ това? — Има художници, които въ такива минути сж давали чудеса — — Давали сж безсмъртни нѣща! А азъ!

Мара. — Не забравяй, че свободното врѣме, че дългото упражнение, често дава толкова техника —

Борьо. — — — Знамъ: свободното врѣме, срѣдсгвата сж крила на творчеството. Инакъ неможе се обясни напрѣдка на Каймакова — — Спрѣлъ се; нервно, Несрѣчникъ, ама прямо несрѣчникъ — и зашото расте при благоприятни условия — достига талантливостъ! Обратното, у мене дарбата се изроди въ кърпачество! — — Замисленъ, И ако единъ день у мене изгасне всичко!

Мара. — Укорно. Какъ може да си мисли така? — —

Борьо. — Съ горчевина. Какъ ли? — Да ли всичко до сега не е било една случайностъ! — — Ехъ, сносенъ драскачъ, но по капризъ се харесва на професора. Похвалва ме. У менъ се заражда шестлавна амбиция — пакъ направя нѣщо. Това още повече дава надѣжда! Нима сж малко такива случки! — —